

Václav Šuplata

MACO PACO

Maco Paco horolezcom

Keď stretnete maca Paca ako veselo kráča s batohom na chrbte, s fľašou vody, s palicou v ruke, ale hlavne s dlhým lanom cez rameno, môžete si byť istí, že sa ponáhľa na výlet.

Ale nie len na taký hocaký.

Maco Paco je totiž aj horolezcom.

Horolezec je ten, kto rád lezie na horu.

A ktovie prečo, čím je hora vyššia, tým má väčšiu radosť, že ju zdolá.

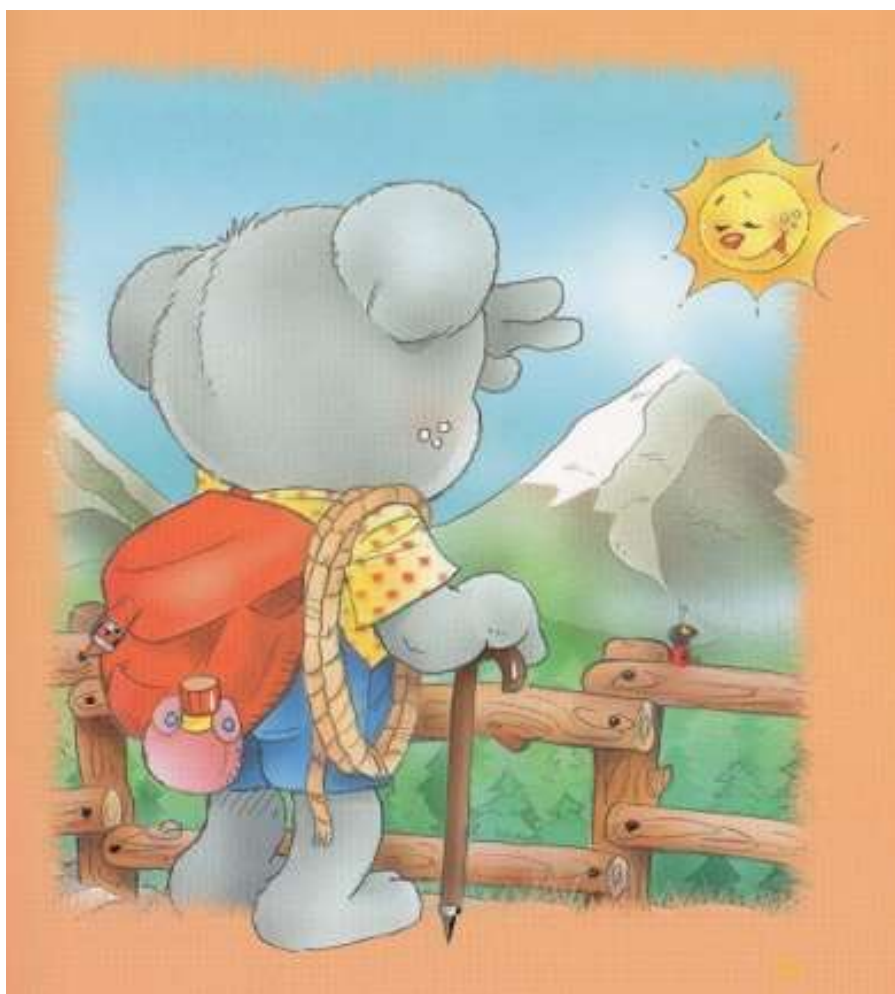

Maco Paco sa v jedno slnečné ráno rozhodol, že sa vyberie na výlet, a že vylezie na tú najvyššiu horu, akú na svojom výlete stretne.

"Doteraz som vyliezol na každú horu," uvažoval pyšne. "Prečo by som nemal dokázať vyliezť aj na tú najvyššiu?"

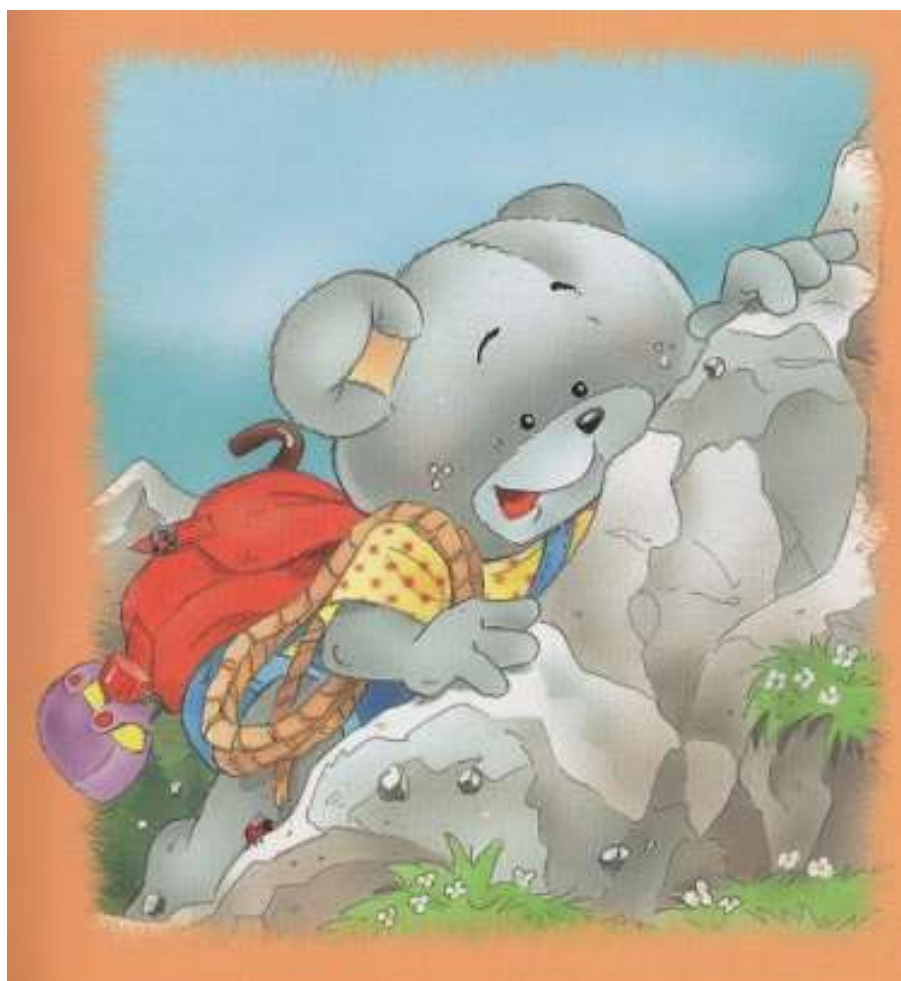
Najvyššia hora sa hľadá ľahko, lebo je najvyššia a je ju vidieť z ďaleka.

„Bude z nej krásny výhľad široko-ďaleko," clonil si dlaňou oči, aby dovidel na vrchol.

Byť horolezcom nie je vôbec ľahké. Každá hora akoby sa hnevala, že na ňu chce niekto vyliezť a potom sa z jej vrcholu pozeráť tam, kam sa môže pozeráť len ona.

Maco Paco sa len tak ľahko odradiť nedá. Nech sa hora hnevala koľko chcela, a občas na maca skotúľala aj zopár malých kamienkov, postupoval vyššie a vyššie. Veď je skúsený horolezec a vie, kde sa chytiť a kam stúpiť, aby ho hora nezhodila.

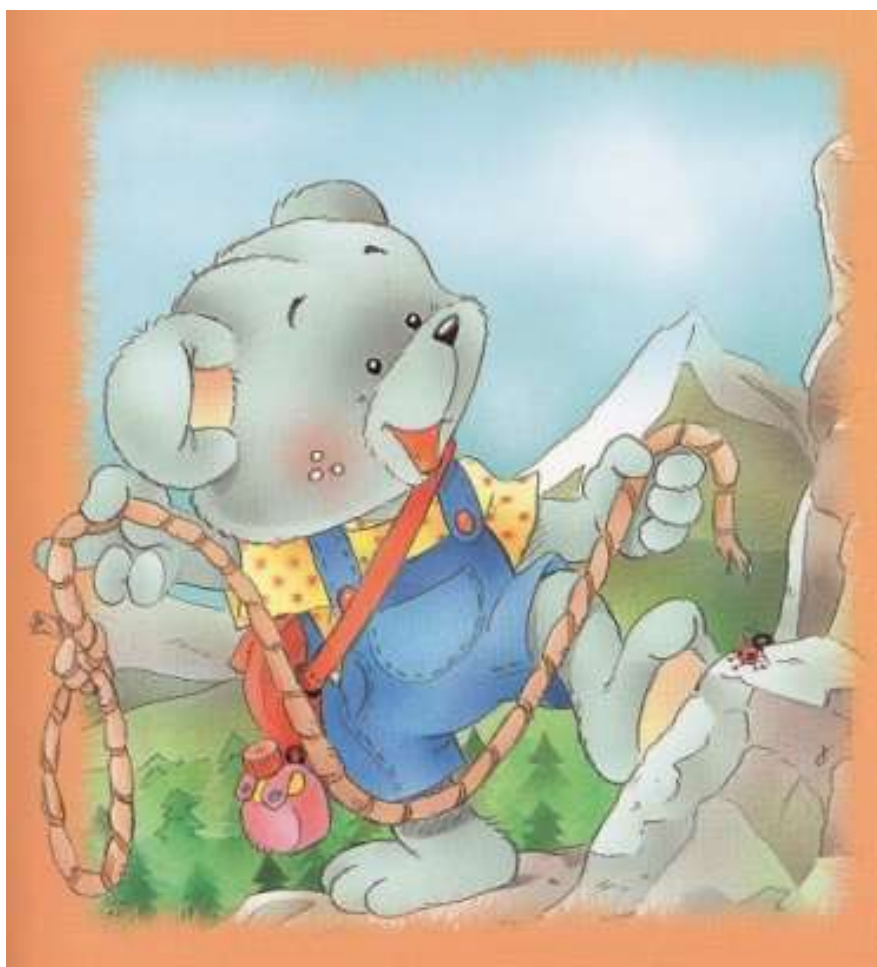
Pred koncom ťažkého výstupu sa zdalo, že nahnevaná hora predsa len nad macom vyhrá a ďalej mu ísť nedovolí.

Maco Paco sa však len usmial.

Na svojom horolezeckom lane urobil veľkú slučku a vyhodil ju vysoko na skaly.

Skúsil, či sa lano pevne zachytilo, a potom už bolo pre neho hračkou vyšplhať sa až k samotnému vrcholu.

Nazlostená hora sa tvárila, že nič nevidí.

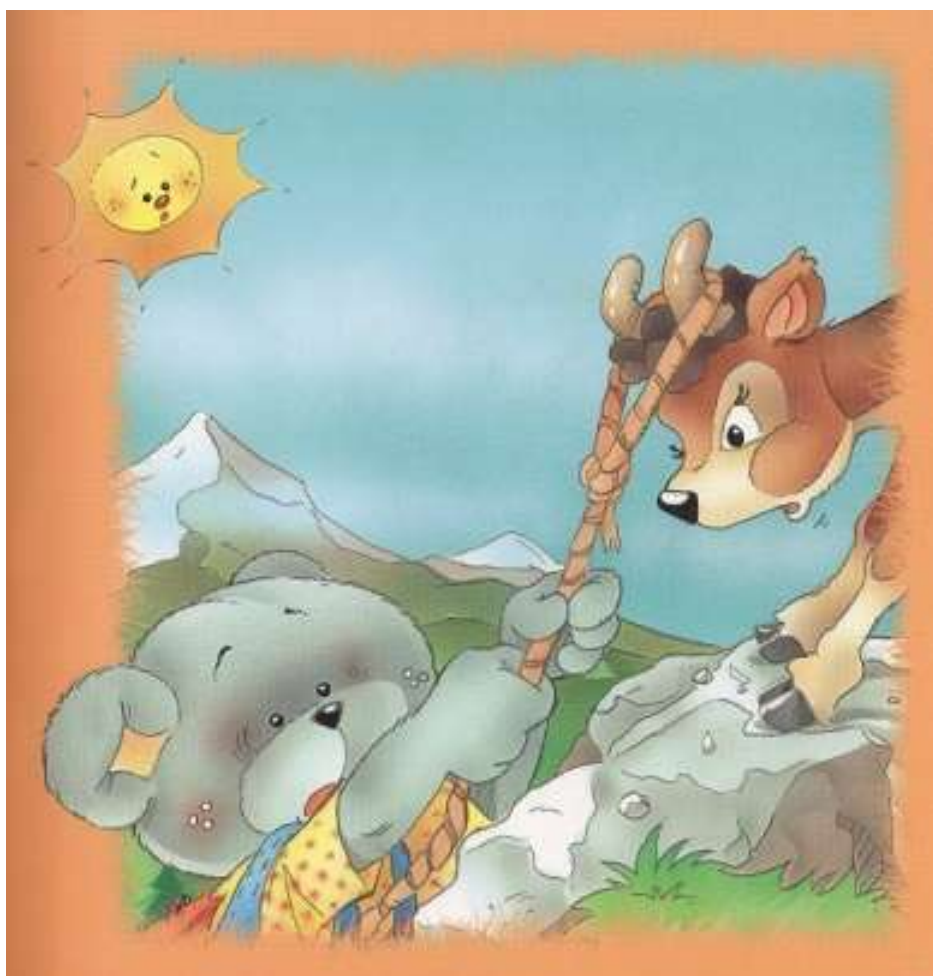

Keď Pacovi k víťazstvu nad vysokou horou chýbal už len maličký kúsoček, zostal prekvapene visieť na lane a neveril vlastným očiam.

Jeho lano sa nezachytilo o vrchol skaly, ale o parôžky malého kamzíka. A ten mal čo robiť, aby sa kopýtkami zaprel a udržal Paca.

Nechýbalo veľa a boli by sa obaja skotúľali dolu do údolia.

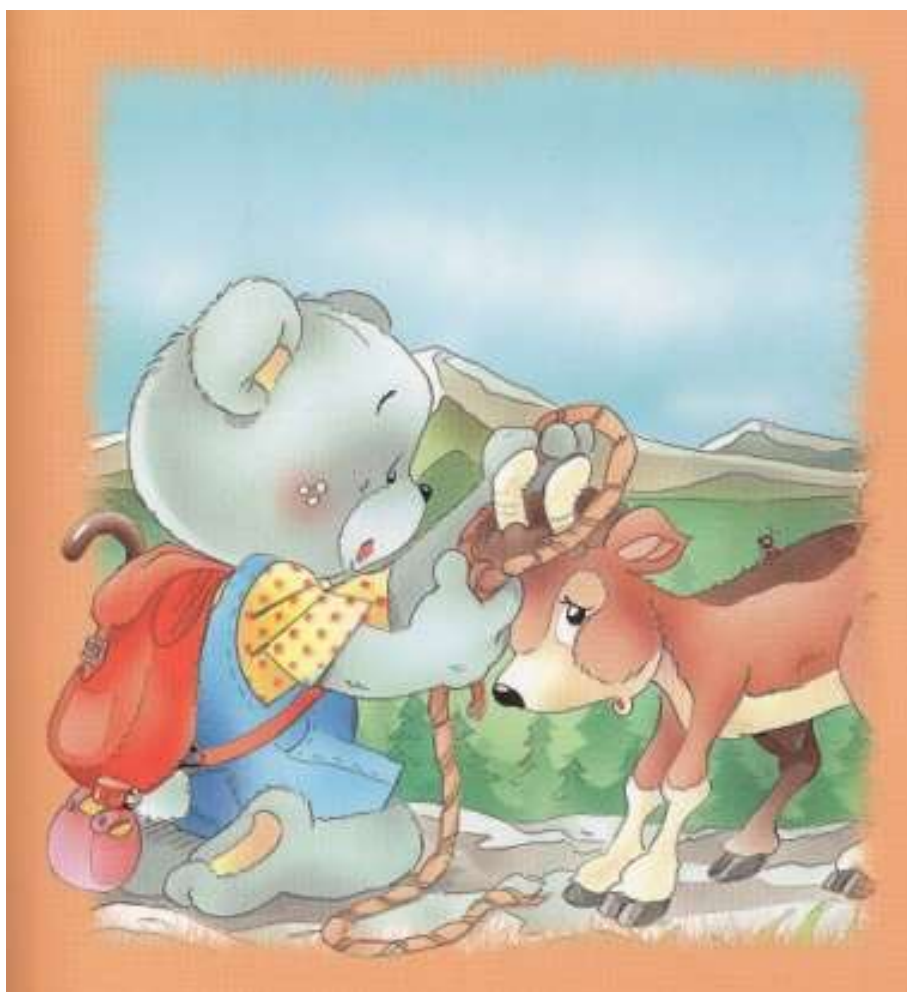
Nielenže by sa mohli zraniť, ale hora by sa im určite smiala.

„Prepáč kamarát!“ ospravedlňoval sa maco.
„Nevedel som, že táto hora patrí tebe.“

„Mne patria všetky hory, ale túto mám najradšej, lebo je najvyššia a nik ma tu nevyrušuje,“ šomral kamzík. „Teda okrem teba!“
Zdalo sa, že je nahnevaný väčšmi ako hora.

„Rád by som sa ti za tvoju pomoc odvdáčil,“ snažil sa ho maco Paco udobriť. „Keďže ja som už prišiel na návštevu k tebe, pozývam teraz ja teba na návštevu môjho domčeka.“

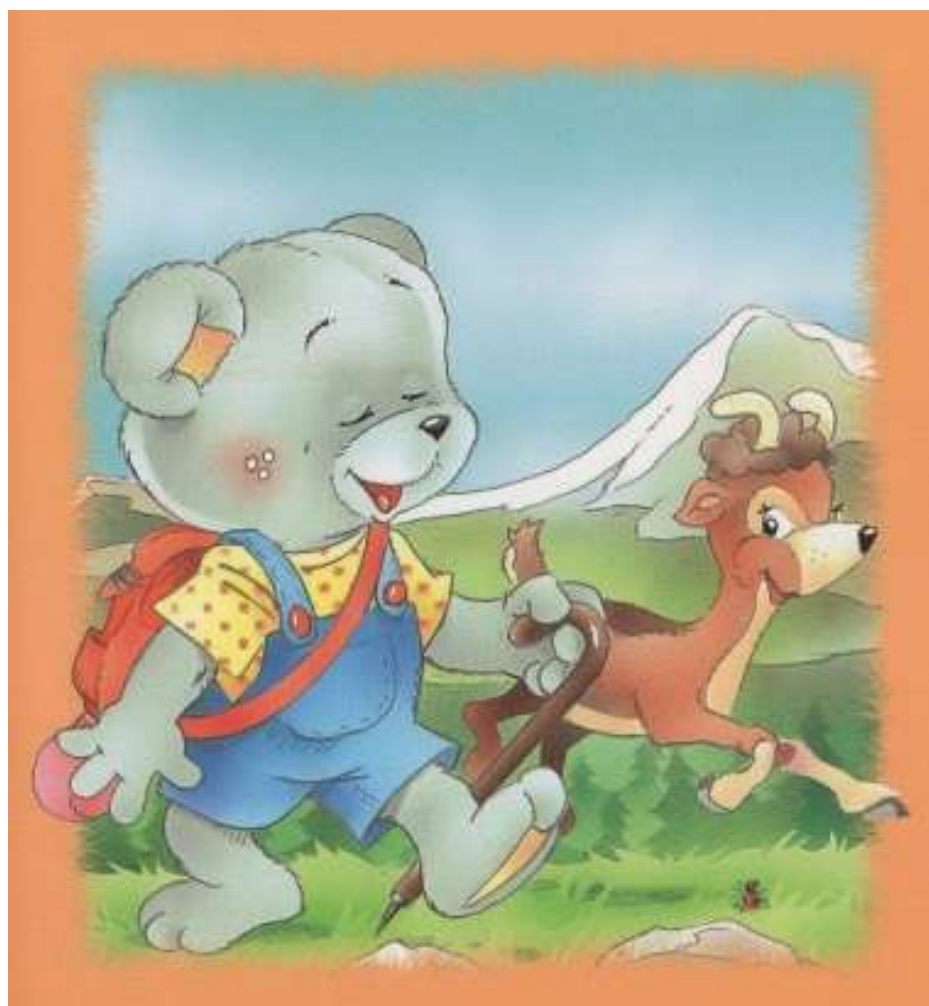

Malého kamzíka pozvanie veľmi potešilo.

A hoci má rád samotu a ticho, v ktorom môže počúvať šepot stromov a pospevovanie vetra v skalách, mať kamaráta je ešte lepšia vec.

Spoločne zišli do údolia, zamávali hore, ktorá sa síce ešte mračila, ale už sa tak veľmi nehnevala, a pobrali sa k Pacovmu domčeku.

„Pozývam ťa na obed,“ usmial sa Paco.
„Také dobroty si veru ešte nejedol.“

„A nemohol by byť obed už teraz?“ opýtal sa kamzík hľadiac na Pacov batoh.

„Prečo nie?“ prikývol maco a na deku rozložil čo niesol v batohu.

„Čo to je?“ čudoval sa kamzík.

„Samé dobroty,“ vysvetľoval Paco. „Masťový chlieb s cibuľou, syr, banán a čokoláda.“

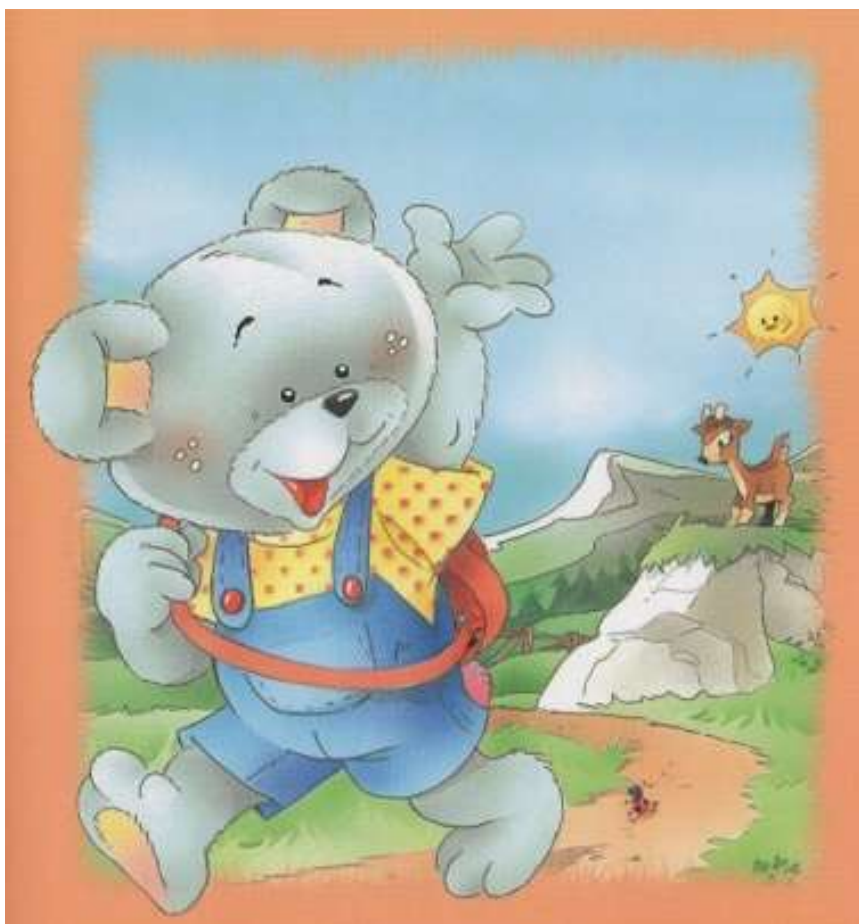
„To sú nejaké čudné dobroty,“ ohrnul nos kamzík. „Sladká mrkva, voňavá vňať, čerstvá tráva a sladké kvety,“ to sú dobroty.

„Prepáč kamarát,“ ospravedlňoval sa Paco. „A ja veru tie tvoje dobroty ani doma nemám. Čím Ťa ja len pohostím?“

„Tak ja prídem na obed niekedy inokedy,“ usmial sa kamzík. „Aj tak teraz potrebujem zájsť k lesnému jazierku, a v chladnej vode dať oddýchnuť mojim uboleným kopýtkam,“

„Dovidenia, kamarát kamzík!“ zavolał za ním Paco. „Sľubujem, že vo svojej záhrade zasadím pre teba ten najlepší obed, aký kedy v nejakej záhradke vyrástol.“

Maco Paco záhradníkom

Na jar je svet azda najkrajší na svete.

Príroda sa prebúdzá, slniečko začína hriať a všetko navôkol začína kvitnúť storakými farbami a voňať storakými vôňami.

Paco pravdaže chcel, aby aj jeho záhradka kvitla všakovakými farbami a voňala všakovakými vôňami, ale pre to musel najprv urobiť niečo veľmi dôležité; zasadiť kvetinky, v ktorých sa všetky tie farby a vône skrývajú.

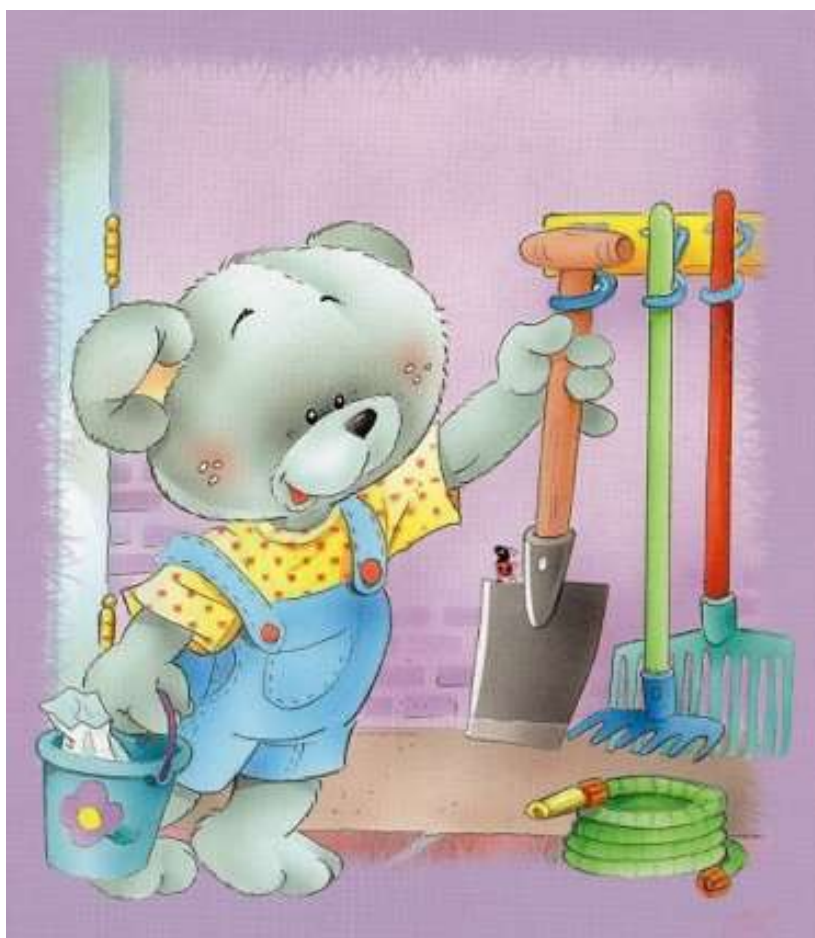

A tak Paco zobral vrečko kvetinových semienok a zašiel do komory zobrať náradie.

Náradie je v záhrade veľmi potrebné.

Semienka nemožno po záhrade porozhadzovať len tak kade-tade. Každé semienko potrebuje svoju jamku a jamky za všetkého najlepšie robí rýľ.

Rýľ sa trochu podobá na lopatu, ale keby ste mu to povedali, tak by sa mohol tak uraziť, že by od hnevu už nikdy nijakú jamu nevykopal.

„Ahoj, maco Paco!“ ozvalo sa natešené čvirikanie, len čo maco vošiel do záhradky. „Ideš sadiť semienka? Ideš?“ čvirikal bez ustania natešený vrabec Hugo, ktorý zrazu odkiaľsi priletel.

Keď sa vrabec teší, treba sa mať na pozore. Určite už vtedy chystá nejakú nezbedu.

„Idem,“ prikývol Paco, ktorý vedel ako veľmi majú vrabce rady semienka. „Ale zbytočne sa tešíš. Semienka zakopem hlboko do zeme.“

Vrabec Hugo pochopil, že ho maco preukol, a odletel hľadať niekoho, kto ešte nevie, že pred vrabcom sa treba mať na pozore.

Maco Paco však vedel, že sa Hugo určite vráti, aby sa presvedčil, či sú semenka naozaj dosť hlboko a nedajú sa vyhrabať, a tak začal kopať naozaj hlbokú jamku.

„Čo to má znamenať?!“ ozval sa zrazu tenký nahnevaný hlas. „Ty nevieš, že keď chceš ísť ku mne na návštevu, tak máš zaklopať?!“

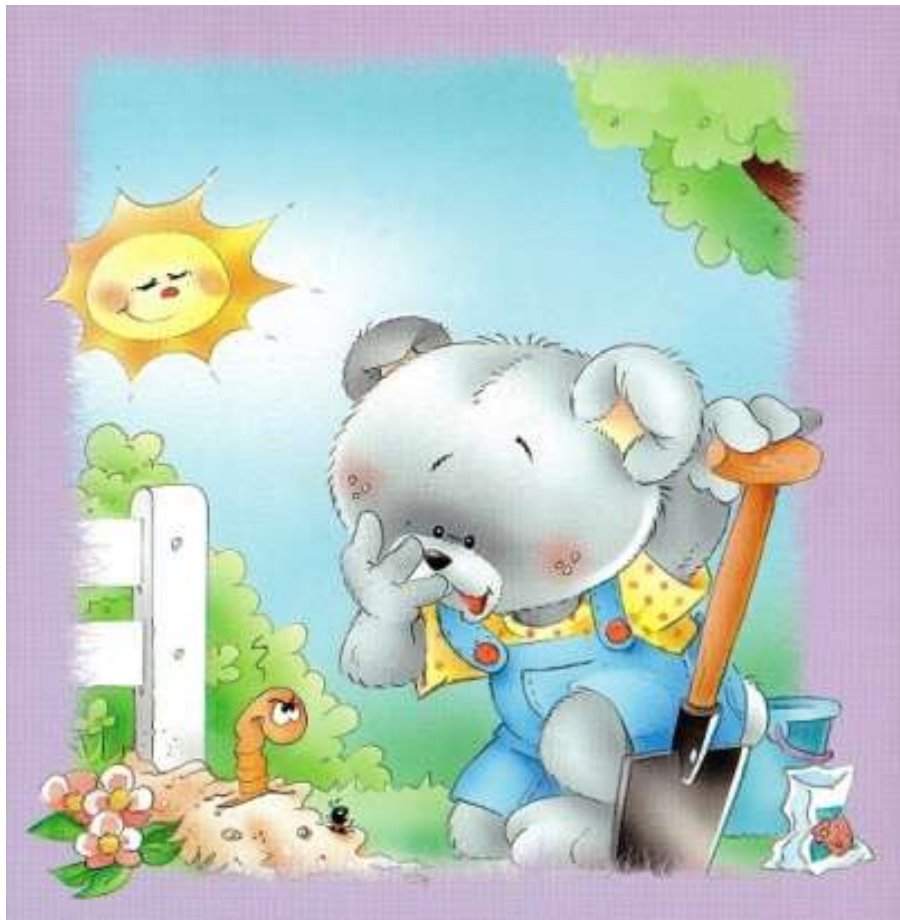

„Prepáčte, pani húsenica!“ zvolal prekvapený Paco. „Nevedel som, že tu bývate.“

„Ja nie som nijaká húsenica!“ zlostilo sa čudo, vykúkajúce zo zeme. „Ja som dážďovka Cecília a ty mi búraš dom!“

„To som naozaj nechcel,“ ospravedlňoval sa maco. „Chcem len zasadiť kvety, aby aj moja záhrada bola farebná a voňavá. A pre každý kvietok potrebujem vykopať jamku.“

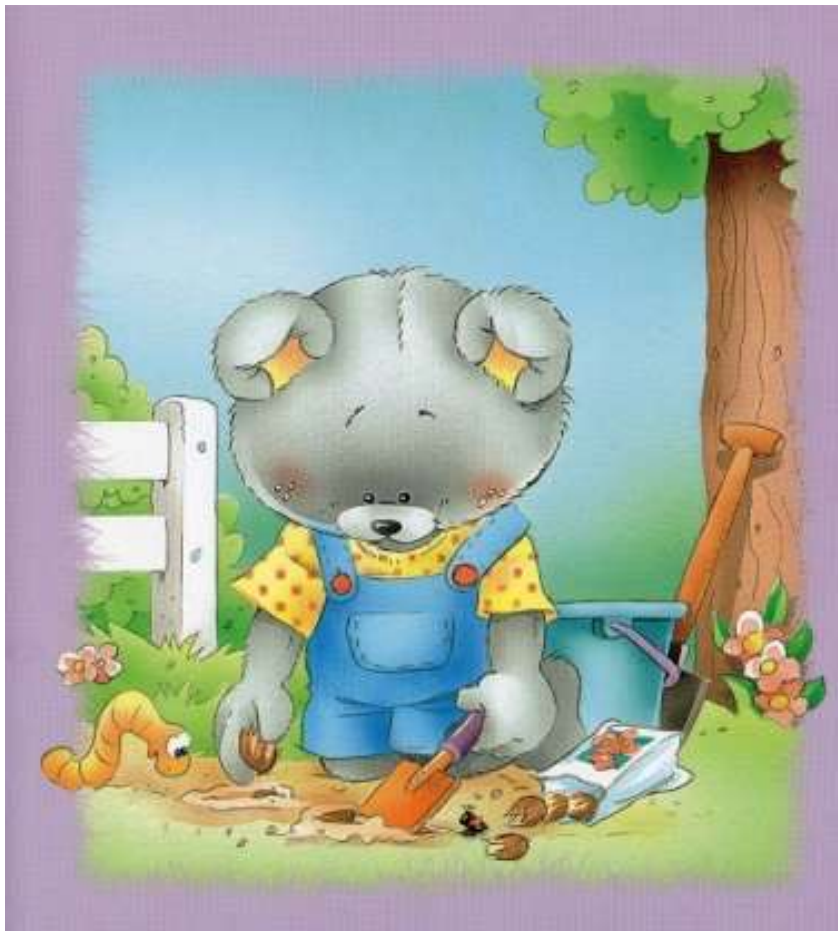
Dážďovka sa prekvapene zarazila.

„A to treba?“ čudovala sa Cecília. „Ja som myslela, že kvety rastú len tak, kde si zmyslia.“ Krútila nechápavo hlavou a po chvíli sa opýtala: „A môžem sa pozerať?“ Zdalo sa, že sa už vôbec nehnevá.

Maco Paco len s úsmevom prikývol a urobil jamky pre istotu trochu ďalej, aby Cecília nevravela, že jej sadí kvety rovno uprostred jej podzemnej izbičky.

Dážďovka Cecília si išla oči vyočiť.

Na jar je v záhrade veľa práce, a tak dáždovka nevedela čomu sa má čudovať viac.

„Prečo nechceš, aby mal ten stromček konáre?“ pýtala sa nechápavo, keď maco začal obstrihávať malý stromček.

„Konáriky, ktoré cez zimu vyschli, sa musia odstihnúť, aby narástli nové,“ vysvetlil Paco.

„Neboj sa, jeho to nebolí.“

Bolo vidieť, že keby Cecília vedela udržať kliešte, určite by to tiež rada skúsila.

„A načo je zas dobré toto?“ vyzvedala dáždovka, keď Paco začal behať po trávniku s kosačkou.

„Trávu treba pokosiť,“ vysvetľoval pokojne maco, „aby narástla nová a pekne zelená.“

„Tak ja ti budem pomáhať,“ rozhodla sa Cecília. Posadila sa na kosačku a vykrikovala: „Ešte tam! Aj tamto! A aj hentam!“

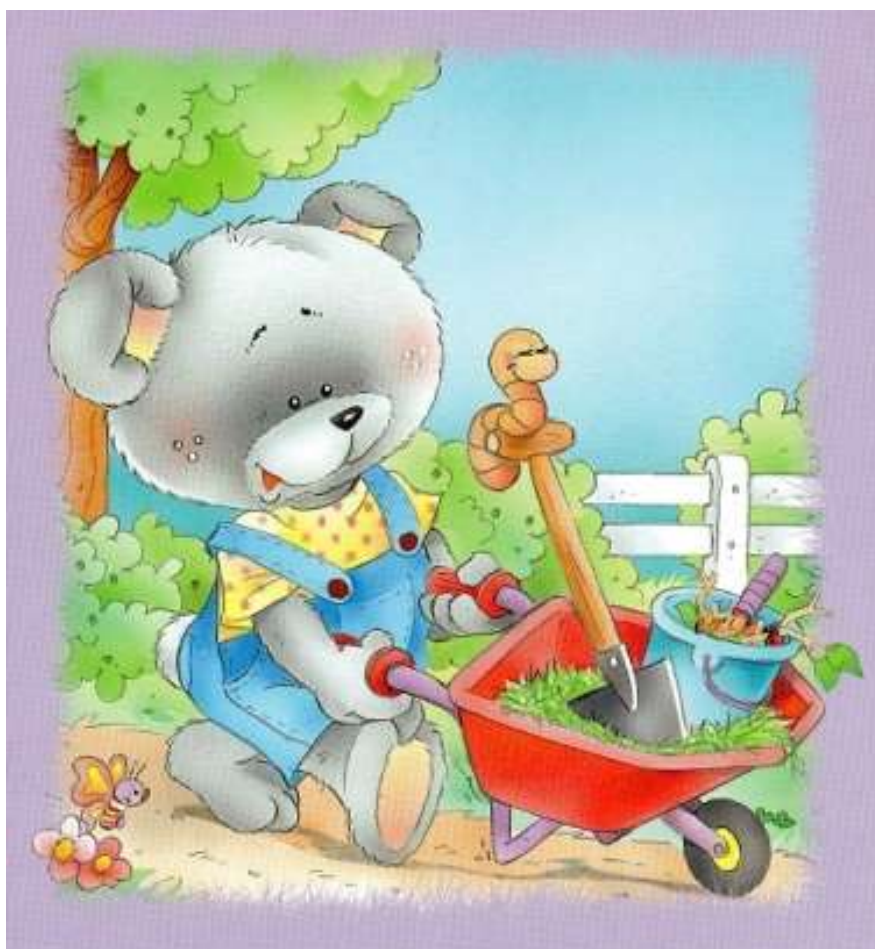
Maco Paco mal čo robiť, aby sa nezačal nahlas smiať a Cecíliu znovu nenahneval.

Keď konečne maco Paco porobil v záhradke všetko čo bolo treba, nebolo na svete vari spokojnejšieho tvora ako dážďovka Cecília.

A bola veru aj poriadne unavená.

Veď to nie je len tak, pomáhať pri kosení trávnik a ešte sa aj celý deň všetkému čudovať.

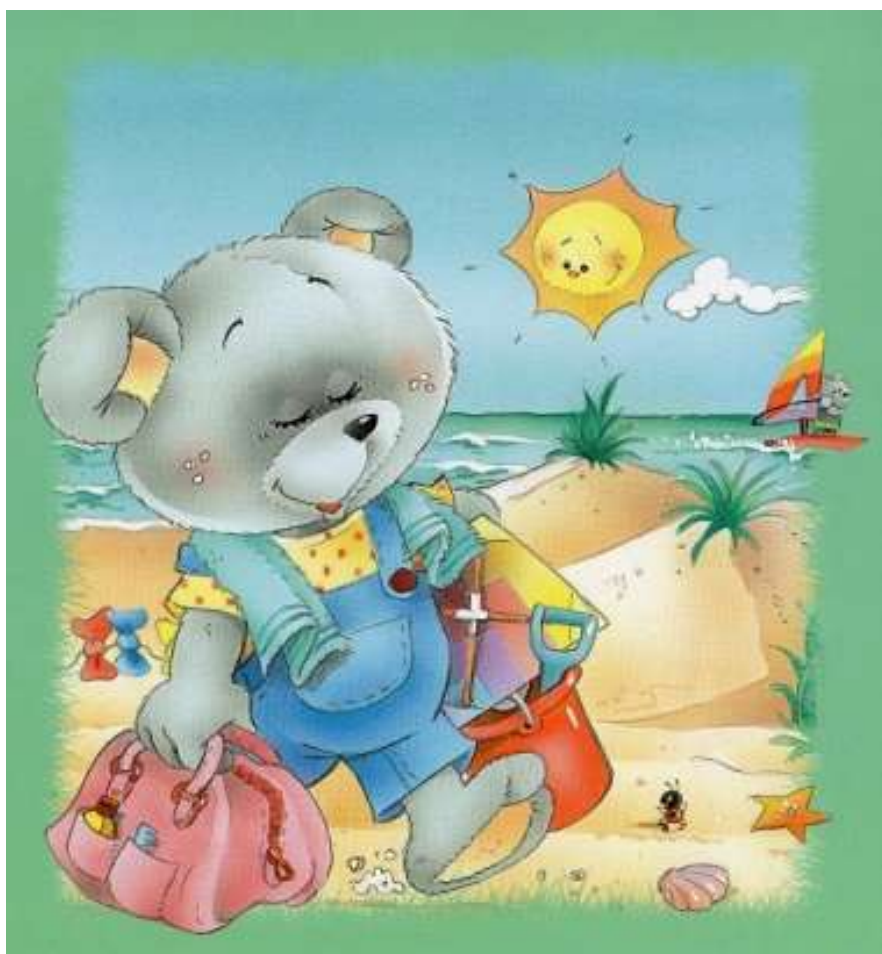

Maco Paco pri vode

Jedného krásneho letného dňa sa maco Paco vybral na výlet k veľikánskemu jazeru.

Nič rozumnejšie sa v ten deň ani robiť nedalo. Slniečko hrialo tak silno, že sa už samo nevedelo dočkať, kedy konečne zapadne a ochladí sa v osviežujúcej vode.

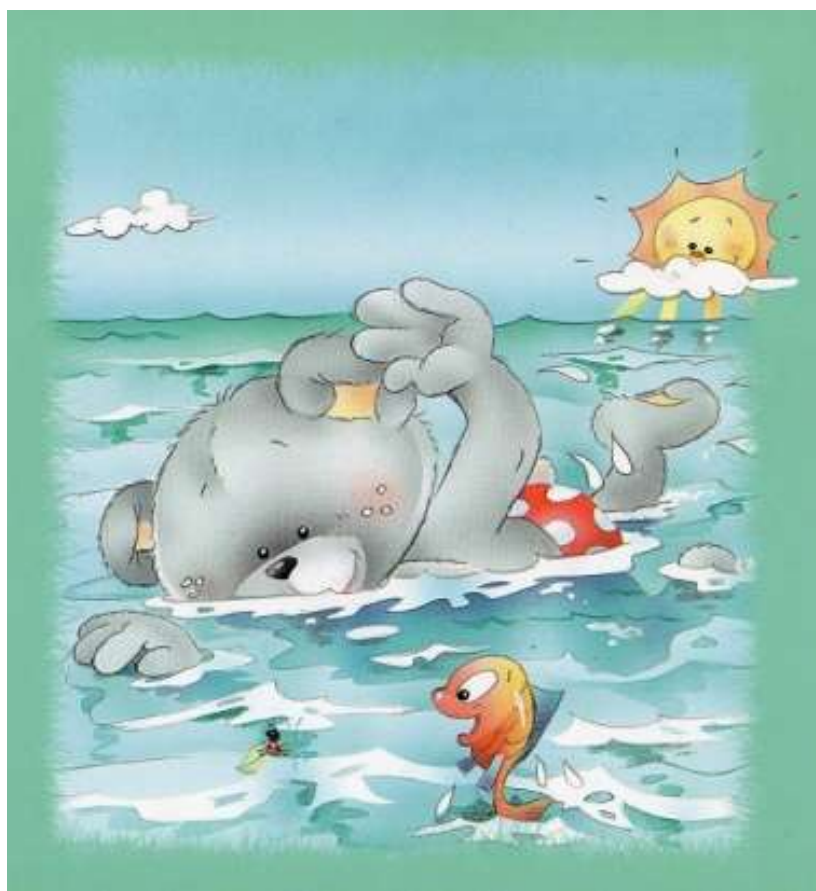
A navyše, pri vode sa dá robiť toľko zaujímavých vecí, že niekedy ani maco Paco nevie, čo má robiť skôr.

Jedno však vie určite – najprv sa treba okúpať.

Ochladiť teplý kožuštek v chladivej vode a ukázať rybám, že správny maco vie plávať rovnako dobre ako ony, aj keď vôbec nemá plutvy.

Veď napokon preto majú ryby také veľké oči. Všetkému sa stále čudujú. A tie ryby, ktoré videli plávať maca Paca, majú zo všetkých oči najväčšie.

A keď už začne byť vo vode chladno, nie je nič lepšie, ako nechať sa opäť pohladať teplými lúčmi slniečka a postaviť z mokrého piesku krásny hrad.

Je pravda, že aj slniečko sa rado hrá, a tak piesok čoskoro vysuší a hrad sa rozsype na malé žlté zrníčka.

To však macovi Pacovi vôbec neprekáža. Piesku je všade dosť a v jeho vedierku je skrytých toľko hradných veží, že do toľko sa ani nedá narátať.

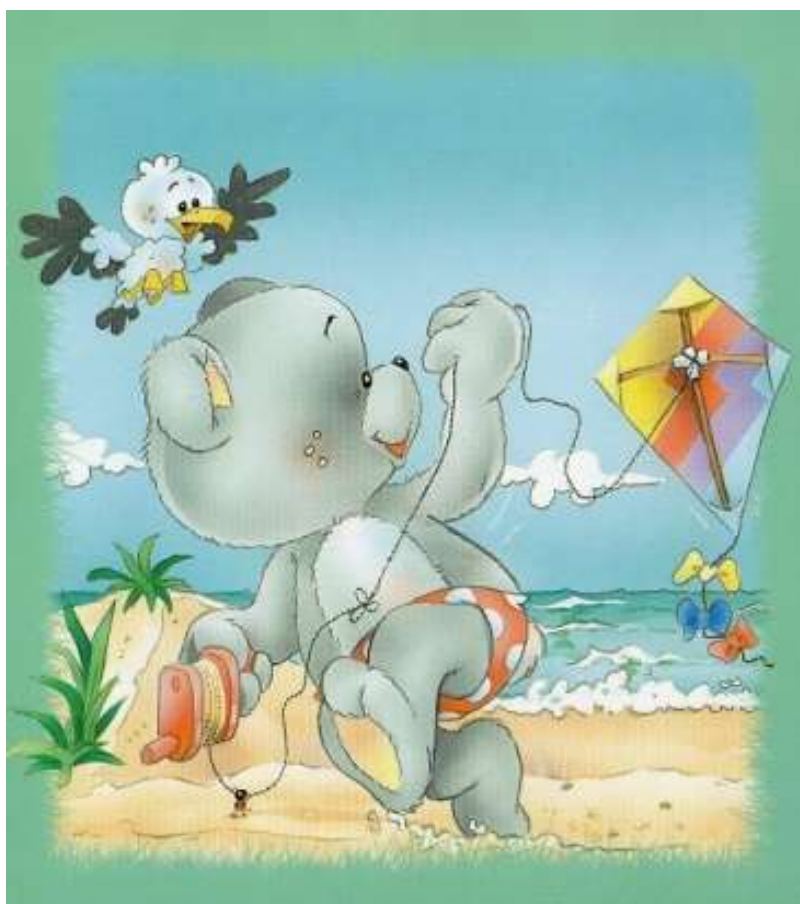

Keď sa však na vode začnú robiť kučeravé vlny je to znak toho, že začal fúkať vietor.

Niet na svete iného tvora, ktorý tak miluje vietor, ako papierový šarkan.

A niet vari nikoho, kto by sa tak rád naháňal s papierovým drakom ako práve maco Paco.

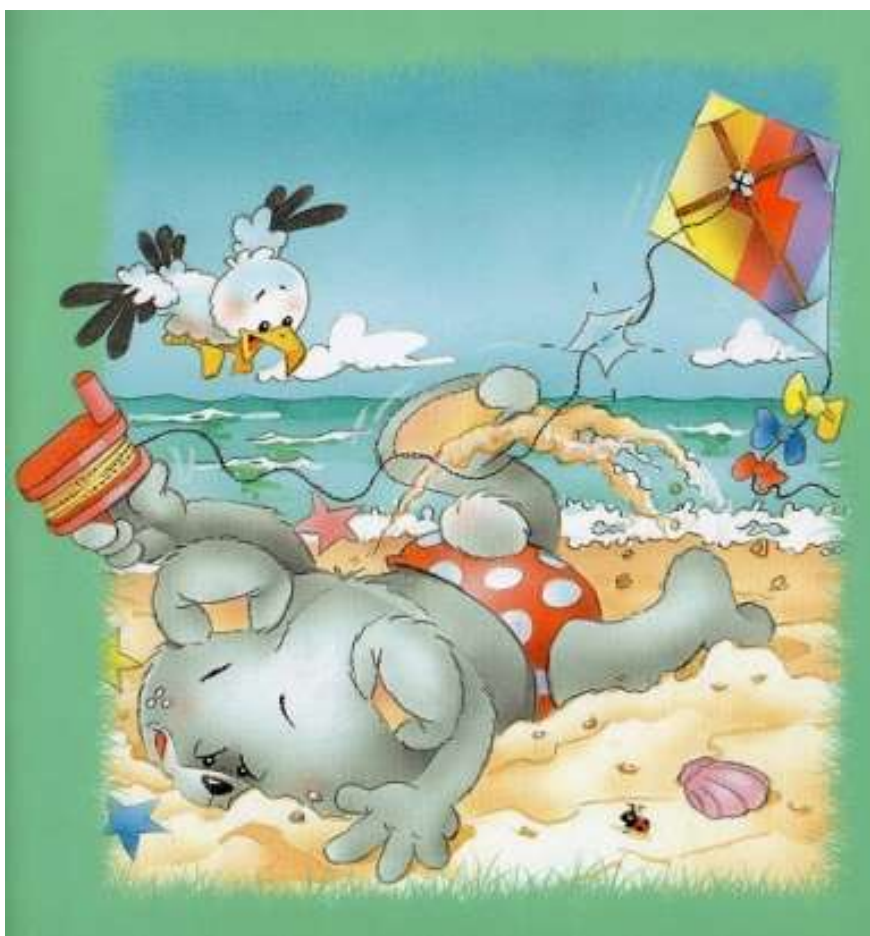
Stačí sa len rozbehnúť proti vetru, pevne chytiť motúzik, na ktorom je šarkan priviazaný aby neuletel, a on už vie čo má robiť.

Ale beda!

Slniečko ešte nestihlo vysušiť a rozsypať všetky pieskové hrady, a tak sa Paco o jeden z nich potkol.

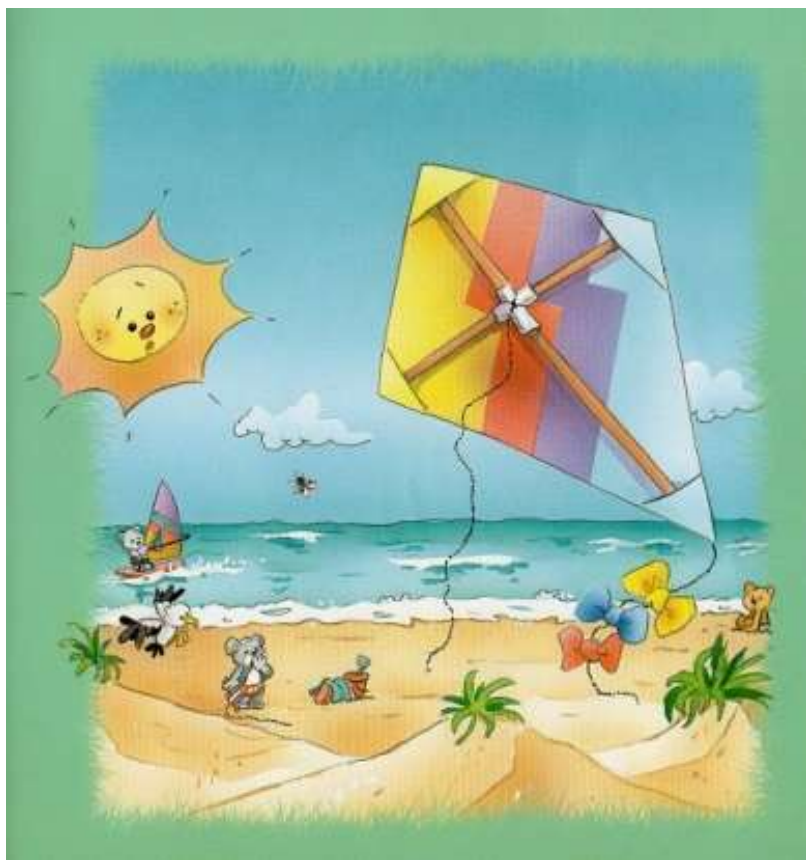
Padnúť do piesku až tak veľmi nebolí, ale šarkan je šarkan aj keď je z papiera. A najväčší sen všetkých papierových šarkanov je odtrhnúť sa z motúzika a letieť s vetrom opreteký, kam sa mu zachce.

Šarkan nečakal ani chvíľu a skôr ako sa Paco stihol postaviť, zamával mu svojim papierovým chvostom.

Ponáhľal sa k najbližšiemu obláčiku, aby sa ho opýtal, ktorým smerom je krajina papierových šarkanov.

Papierové šarkany si odmalička hovoria rozprávky o tom, že kdesi na konci sveta je krajina, kde nikdy neprestáva fúkať vietor a kde môžu lietať hoci aj celý deň. Ba tie, čo sa neboja, že sa udrú o hviezdy, lietajú aj v noci.

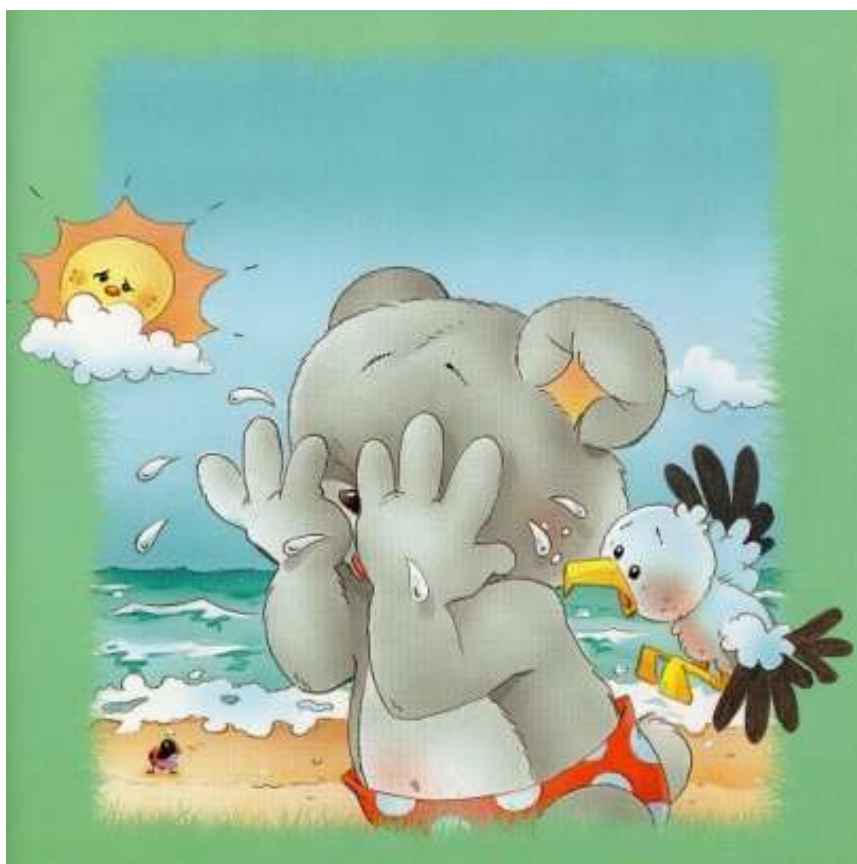
Vraví sa, že macovia neplačú. Ale kto by neplakal, keď mu odletí taký krásny šarkan?

„Neplač, macko Packo,“ snažila sa ho utíšiť čajka Majka.

„Ja musím plakať,“ vzlykal nešťastný Paco. „Môj šarkan odletel a už sa nikdy nevráti! Ja ho poznám!“

„A iné papierové šarkany už na svete nie sú?“ čudovala sa čajka.

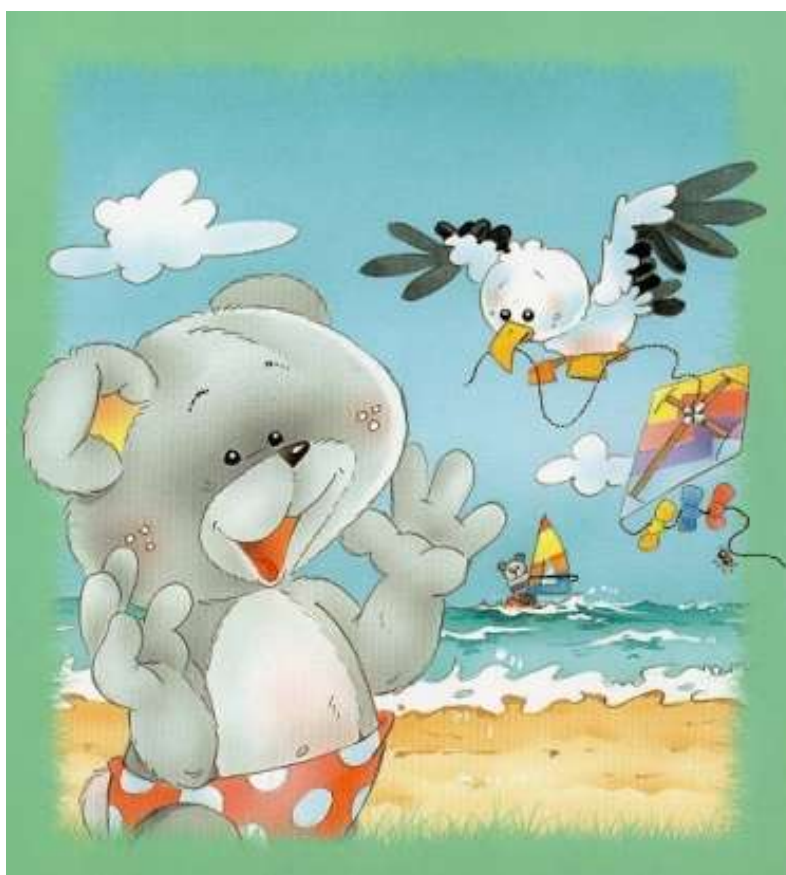
„Sú, ale tie nie sú moje, a tento bol,“ vzlykal ďalej maco.

Čajka Majka pochopila, že ak nič neurobí, tak maco Paco naplače celé more slaných sĺz, a čo bude ona potom jesť keď všetky ryby odplávajú do iného jazera kde nie je slaná voda.

Zamávala krídlami, len krátku chvíľu sa rozhliadala, ktorým smerom sa šarkan vybral, priletela k nemu a za motúzik ho pritiahla späť macovi Pacovi.

Šarkanovi nepomohlo ani to, že mu kamarát vietor pomáhal so všetkých svojich veterných síl.

„Ďakujem ti čajka Majka!“ usmieval sa už znovu maco Paco. „Zajtra si prinesiem udicu a nachytám ti toľko rýb, koľko budeš chcieť,“ sľúbil Paco, ktorý nevedel, ako sa čajke odvdáčiť.

„To ani nemusí byť,“ povedala skromne Majka, no rýchlo dodala: „Ale prines si veľkú udicu. A keby ti niekedy šarkan zas uletel, stačí ma zavolať. Ja mám totiž rybky veľmi, veľmi rada.“

